

„Istota, že sa cítim byť Božím synom a že to viem ma naplňa nádejou.“

V ľudskom živote neexistuje nič tragickejšieho než sklamanie spôsobené stratenou nádejou alebo jej falšovaním, keď sa nádej prezentuje iba ako očakávanie, ktorého konečným cieľom nie je Láska, čo sýti bez nasýtenia. (Boží priatelia, 208)

20. október

Ale ak si z dočasných plánov urobíme absolútnu métu a zo zreteľa odstránime náš večný príbytok a cieľ, pre ktorý sme boli stvorení – milovať a chváliť Pána a napokon ho vlastniť v nebi – aj tie najskvelejšie zámery sa môžu obrátiť na zradu a dokonca i na ponižovanie ľudí. Spomeňte si na známe úprimné zvolanie sv.

Augustína, ktorý predtým, ako spoznal Pána, zakúsil toľko horkostí a hľadal šťastie mimo neho: *« Stvoril si nás pre seba, Pane, a nepokojné je naše srdce, dokiaľ nespočinie v tebe. »*

Istota, že sa cítim byť Božím synom a že to viem – želám si, aby sa to isté stalo aj vám – ma naplňa opravdivou nádejou, ktorá je síce cnosťou nadprirodzenou, no vliata do ľudských tvorov prispôsobí sa našej prirodzenosti a napokon je cnosťou veľmi ľudskou. Som šťastný pri pomyslení na nebo, ktoré dosiahneme, ak budeme verní až do konca; som šťastný pri pomyslení na

blaženosť, ku ktorej dospejeme,
quoniam bonus, lebo môj Pán je
dobrý a jeho milosrdenstvo trvá
naveky. Toto presvedčenie mi
pomáha chápať, že iba to, čo je
poznamenané Božou stopou, nesie
nezmazateľné znamenie večnosti a
hodnota takej veci je nepominuteľná.
Preto ma nádej neoddeľuje od vecí
tohto sveta, ale približuje ma k nim
novým, kresťanským spôsobom,
ktorý sa vo všetkom snaží nachádzať
vzťah padlého ľudstva s Bohom
Stvoriteľom a Bohom Vykupiteľom.
(Boží priatelia, 208)